

Iztok Alidič:

U L I Č A R J I

Usodni ljubezenski triangel

Dramatis personae:

Murko

Jaroslava

Joško

Dogaja se v prostoru, ki je očitno soba v neki zapuščeni hiši sredi mesta.

Scenografija: Na sredini prostora stoji belo pobarvana stara vojaška postelja. Stoječ obešalnik. Okrogla nizka miza z belim prtom na levi. Dva majhna stolčka. Pod posteljo kovček, časopisi, kahla. To je vse.

Murko 40 letni brezdomec in brezdelnež s povzdignjeno kulturniško faco, Ogromen volnen šal ovit okoli vratu. Murko hudo kašlja, verjetno zavoljo preveč tobaka. Tip je len zagrenjen paranoik in kolerik z osebnostno kompulzivno motnjo ter psihično deviacijo, ki se imenuje agorafobija – strah pred množicami. Ves čas oblečen v progasto pižamo in copate.

Jaroslava, klošarka pri Murku živi na koruzi. Razkuštrana, morda rahlo zapita faca pri 30, umazana črna kombineža, bosa, a še vedno seksi in vabljiva.

Joško, 50 let, pogrešani lastnik prostora v katerem zdaj živi Murko. Nesojeni Jaroslavin zaročenec, zaposlen, preprost človek s podeželja, skromen potrpežljiv usmiljenec. Zaljubljen v Jaroslavo.

1.Slika

(Murko in Joško)

(Prostor je zatemnjen, reflektor sveti na posteljo, ki je edina osvetljena. Murko in Joško v konfliktu. Murko spi na postelji, Joško ga budi.)

JOŠKO: Murko!... Murko!... Me poslušáš?

MURKO: Si meni kaj rekel?

JOŠKO: Tebi, ja! Je še kdo tukaj v prostoru?

MURKO: Ne nisi, ker sva samo midva tukaj v tem pajzlju...

JOŠKO: Pajzlju? Mojemu stanovanju praviš pajzelj? Prostoru, ki sem ti ga začasno odstopil kot prijatelju ti praviš pajzelj? Podarjenemu konju...

MURKO: Ja vem! Podarjenemu konju se ne gleda v zobe!

JOŠKO: No?

MURKO: Kaj no?

JOŠKO: Počasi se boš moral izseliti. Žal.

MURKO: Aja? Kaj sem ti storil, da me zdaj mečeš ven?

JOŠKO: Privatne stvari.

MURKO: Kaj pa je tako privatnega? Tele tvoje luknje, ki ji ti praviš stanovanje tako ali tako ne potrebuješ. Stanuješ pri mami.

JOŠKO: Nekaj se je zgodilo, česar ti še nisem povedal. Prizadelo me je, da ne rečem še kaj hujšega... Mamino stanovanje bodo zarubili... Sploh ni bilo najino. Od svopjega rojstva nisem vedel, da sem živel v nacionaliziranem stanovanju. Oglasili so se lastnikovi potomci, ki živijo v tujini. Vse bodo vrgli na cesto, tudi naju z materjo.

MURKO: Kaj pa zdaj?

JOŠKO: Mamo bom primoran spraviti v dom, jaz pa...

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MURKO: Aha, ti pa se boš vrnil... sem?

JOŠKO: Tako je. Jaz pa se bom vrnil v ta pajzelj, kot ga imenuješ ti... Brez zamere, Murko, ampak situacija mi to narekuje.

MURKO: V redu, saj sva lahko oba tukaj. Mene ne moti tvoja prisotnost...

JOŠKO: Koga kaj moti bom odločil jaz, ne ti! Stanovanje je moje... Tukaj živim jaz po vseh zakonih in predpisih... Tu je samo ena postelja, bi rad da spiva pod isto odejo? Nisem topli bratec, da boš vedel!

MURKO: Tudi jaz nisem peder, Joško! A vseeno še nekaj ni jasno Kaj pa jaz?

JOŠKO: Kaj ti?

MURKO: No, kam naj grem, za božjo voljo?

JOŠKO: Ne vem, prijatelj. Šel boš pač tja, kamor ti je usojeno.

MURKO: Meni je usojeno, da živim tukaj, ne na ulici!

JOŠKO: Od tam sem te potegnil, z ulice Murko, ker sem bil usmiljen, ker sem dobrega srca! Zdaj se je tvoje bivanje tukaj izteklo. Konec! Ende!

MURKO: Si se kdaj vprašal, da zaradi svoje psihične motnje, ne smom na ulico? Ne smem med ljudi?

JOŠKO: Vem, pravil si mi. Agor... Kako se že temu reče?

MURKO: Agorafobija...

JOŠKO: Beži, beži, enostavno pojdi dol na cesto in se potopi v množico. Takoj boš zdrav.

MURKO: Ni govora! Si ti psihiater ali kaj? To so hude stvari.

JOŠKO: Me ne zanima, prijatelj... Treba bo spokat svoje cunje. Res, ne hecam se. Pa še nekaj je prišlo vmes.

MURKO: Aha, še nekaj... Si zadel na loteriji?

JOŠKO: Ne. Spoznal sem dekle...

MURKO: Oho, ljubezen ti je zmešala glavo... Katera pa je ta »srečnica«, glede na tvojo neprepoznavno pojavo? Tebe nihče ne vidi, ženske pa sploh ne. Vsaka gleda skozi tebe, kot da ne obstajaš! Torej, deklina, a?

JOŠKO: Ja, punca pač. Spoznal sem jo...

MURKO: Kje? Na ulici...?

JOŠKO: Ja. Kako veš?

MURKO: Ker drugače ne more biti. Ti si ustvarjen za uličarje. Dela nto tvoje dekle v cvetličarni pod nama?

JOŠKO: Ne, ni ta... Vem katero misliš...

MURKO: Kje pa dela?

JOŠKO: Zakaj?

MURKO: Nič zakaj! Vprašal sem te kje dela? Je sploh zaposlena?

JOŠKO: To te pa ne briga!

MURKO: Prav. Ne briga me... Kako pa si jo spoznal, tam na ulici?

JOŠKO: Fehtala je... Ampak to ni nič slabega... Usoda jo je v to prisilila... Ponavadi stoji dopoldne tam pri smetnjakih na tržnici... Popoldne pa je v parku, na kakšni klopici... skupaj z ...

MURKO: Skupaj z drugimi umazanci, kajne? Poznam jih! Celozgodnje razcapancev se pase po klopih v parku, ukradejo vino v kakšni samopostrežbi, ko blagajničarka gleda stran... Vino v tetrapaku! Hahahahaha! Klošarko si spoznal, Joško! Umazano, zapito, razcapano, uličarsko pokozlano beraško klošarko!

JOŠKO: Ne govori grdo o ljudeh, ki jih sploh ne poznaš! To je greh! Od kje pa ti prihajaš, a? Pobral sem te z ulice, ko si me teden dni moledoval, naj se te usmilim, ker da imaš grozno psihično motnjo... Ni bilo tako?, A? Mar ti nisi klošar?

MURKO: Poglej, od zdaj bom tiho ko miš, verjemi! Imaš kakšno njeno sliko?

JOŠKO: Imam, a ne smeš se potem, ko ti jo pokažem...

MURKO: Mmmmm... ni slaba... Gotovo ločenka, ali še kaj hujšega... Kako ji je ime?

JOŠKO: Jarča. Pravzaprav Jaroslava, a jaz jo kličem Jarča ...Kaj potem, če je ločenka? Hočeš reči da je lajdra? Ni! Hodi v cerkev...

MURKO: Ja, ja... Ne poznaš bab, Joško... Si že imel kakšno v svojem življenju? No povej ...

JOŠKO: Ti že veš! Ti veš vse! Peljal sem jo v kino. Dala mi je »lubčka«, tako da boš vedel...

MURKO: Aha, tudi zalizala sta se že? Pa si jo tudi peljal pokazat mami? Kaj me gledaš? Povej, si jo spoznal s tvojo mamo?

JOŠKO: Sem. A ji ni bila všeč... Verjetno zaradi njene zunanjosti. Ampak, kaj je to takega? Stare cunje vržeš v kontejner in kupiš nove, lepše. Pa zakaj ti to pripovedujem... Zame je dobra in odslej bova živela tukaj.

MURKO: In jaz se bom moral zaradi te cipe izseliti? Hvala. Kako enostavno se znebiš prijatelja...

JOŠKO: En teden ti dam, potem pa hočem da greš. Ključ pusti spodaj v cvetličarni... Mogoče pa ti jo pripeljem pokazat, da boš videl da ni taka, kot jo opisuješ ti!

MURKO: En teden? No, hvala. Spoštoval bom tvojo odločitev. Aja, seveda, pripelji mi jo pokazat, pa še kakšen liter prinesi... in piškote, da malo proslavimo, čeprav bom moral oditi...

JOŠKO: Kakopak. Vesel sem, da me razumeš. Tako je pač prišlo...

MURKO: Ja saj... tako je pač prišlo.

JOŠKO: Moram v službo. Lepo se imej. Prideva te pogledat, obljubim! (*Odide*)

JOŠKO (*Sam pri sebi*): Ti kar pojdi. Dolgo ne boš več hodil sem...

2. Slika

(Joško, Murko in Jaroslava)

JOŠKO: Pozdravljen moj bivši cimer. Zdaj, ko odhajaš ti bom rekel takole: Brez zamere! Se spomniš, ko sem ti omenil, da ti bom predstavil svojo ljubezen.

MURKO: Spomnim se. Kako se ne bi... Sicer pa najina debata ni bila tistikrat nič kaj prijetna...

JOŠKO: Hja, kaj se more...Kot sem rekel: obljuba dela dolg! No in zdaj jo imam tu. Moja Jarča... Jarča, ne skrivaj se za mojim hrbtom! Pokaži se, kako si lepa in zala!

JAROSLAVA *(Murku poda roko, še prej pa sname rokavico)*: Jaroslava.

MURKO: Murko sem. Kako lepa deklica! Jaroslava je pa češko ime.

JAROSLAVA: Moj dedek je bil Čeh.

MURKO: Aha, je imel svoj lasten cirkus, mogoče ringlšpil? Tudi lajnarji so bili dobri!

JAROSLAVA: Mar mislite da so bili Čehi vedno samo zabavljači? Ne, bil je veterinar. Že dolgo ga ni več...

JOŠKO: Škoda, ker ni bil zdravnik za ljudi...

MURKO: Zakaj škoda?

JOŠKO: Ozdravil bi tvojega bolnega tiča... Mar nimaš nekaj narobe z onetom?

MURKO: Anomalija, ki se tiče samo mene. Sicer pa, Joško, zakaj zdaj tu pred damo govoriš o mojih težavah z zdravjem? Se hočeš čimprej zagarantirati, da s tvojo novo zaročenko ne bi kakega samotnega popoldneva skočil med flike? Tudi, če bi si kaj takega zaželel, je za vse skupaj prepozno.

JAROSLAVA: Nič naj vam ne bo nerodno... gospod Murko... Take stvari se dajo pozdraviti, mar ne, Joško?

JOŠKO: Seveda... kakopak...

MURKO: Vse si ji že povedal o meni, mar ne?

JOŠKO . Hja, nekako sem se pa vendar moral zavarovati.

JAROSLAVA: Jao, moški! Kadar začnete debate o tem, kdo zmore in kdo ne, postanete občutljivi, včasih tudi nasilni!

MURKO: Pa ima vaš Joško za razliko od mene, vse urejeno tam spodaj, saj me razumete?

JAROSLAVA: Lahko me tikaš, Murko...

MURKO: Hvala. Bom pa še enkrat vprašal lepa dama: ali ima tvoj domnevni zaročenec spodaj vse pošlhtano, za razliko od mene...?

JAROSLAVA: Nisva še prišla do tja, dragi prijatelj. Predvidevam pa da se mora kar dobro obrniti njegov možicelj! A ko bo prišlo do tega ga bom seveda prosila naj ga obleče v dežni plašč. To pa obvezno...

MURKO: Dežni plašč?

JOŠKO: Malo se rada heca ...Mislila je kondom, saj razumeš, kondom je dežni plašč za tiča, hehehe! Jarča, pa saj sem ti že rekel da ne prenesem ola gumija! Midva sva dostojna, kar se tega tiče... Poštena je , tale moja dečva... Samo mene ima!

MURKO: Ne razmem... Mar ni tale tvoja prijateljica ravno taka klošarka, kot si ti?

JOŠKO: Jaz nisem klošar... Jaz sem varnostnik... Službo imam... Ne žali!

MURKO: Oprosti, Joško, ušlo mi je...Jaroslava, pa se te tam pod mostom, kjer ljudje tvoje barže radi prenočujejo, nihče ne dotakne?

JOŠKO: Ne bo več prenočevala pod mostom. Zdaj bo pri meni.

MURKO: Pajade, saj si mi zadnjič vse povedal Tu je prostora samo za dva... Tako si rekel...

JOŠKO: Tako je.

MURKO: Samo ena postelja je tukaj.....

JOŠKO: Oba z Jarčo bova spala na njej... Stisnila se bo k meni... ponoči... saj to je normalno, ne?

MURKO: Ne, ni normalno! Kaj bom pa jaz?

JOŠKO: Kako to misliš?

MURKO: Bom prisluškoval v temo, ko bosta vidva vzdihovala? Nekje v kotu, naslonjen na ta mrzel zid?

JOŠKO: Ali naj ti še enkrat razložim enako kot sem ti zadnjič? Tale kvartir je moj, si pozabil? Ti živiš pri meni, ne jaz pri tebi. Jaz sem tebe vzel k sebi na stanovanje, ne ti mene... In tega bo zdaj konec. Še dva dni imaš na razpolago.. Se mar motim? Nič ti ne bo treba prisluškovati v temo...

MURKO: Pa nocoj? Kako se bomo znašli nocoj? In jutri? Imam idejo! Kaj, ko bi se vsi trije veselo stisnil pod kovter? ... Za tele dve noči... Za mojo poslovilno...

JAROSLAVA: Seveda, nič hudega, se bomo že stisnili...

JOŠKO: Kako si rekla? Mi trije, da se bomo stisnili? Midva se bova stiskala, ne pa "mi stiskali!" Nočem, da mi kdo hodi v zelje...

JAROSLAVA: Pa saj si mi rekel, da njegov tič ne more vzleteti, da samo plahuta na mestu...

MURKO: Saj! Tako si ji rekel? Hvala, prijatelj. Dobro si jo zavaroval pred mano...

JOŠKO: Lahko si vesel, da sem te vzel k sebi... Če ti pa kaj ni všeč.. pa lahko odideš kar zdajle, takoj! Tamle so vrata....

MURKO: Aha, če mi pa kaj ni všeč, pa naj takoj spokam, kajne?

JOŠKO: Točno tako...

MURKO: Si pozabil da imam agorafobijo?

JAROSLAVA: Kaj pa to pomeni?

JOŠKO: Ena taka psihična bolezen...

JAROSLAVA: Kakšna?

JOŠKO: Ne upa si zapustit tele luknje in oditi dol na ulico.

JAROSLAVA: Zakaj?

MURKO: Zato! Bojim se množic in ljudi!

JAROSLAVA: Jezus! Ja, kako pa se potem znajde?

MURKO: Joško mi hrano gor nosi, da ne crknem od lakote!

JAROSLAVA: Moj Joško? O, to je pa lepo!

MURKO: Bilo je lepo, a zdaj ni več lepo! Tvoj zaročenec Joško me zdaj kar naenkrat meče na cesto. Lepo sva se imela, dokler ni spoznal vas, Jaroslava... Dedci se razumemo tako dolgo dokler vmes ne poseže baba! Takrat gredo vsa prijateljstva narazen.

JOŠKO: Murko, ustavi konje! In ne bodi nesramen. Tvoje bivanje tukaj se izteka. Še dva dni imaš na razpolago, pa nič več. Tako sva se zmenila,...

JAROSLAVA: Se lahko malce spočijem na tvoji postelji, Joško?

JOŠKO: Seveda, Jarča....

JAROSLAVA: Že dve noči nisem spala. Zadnjič mi je pod mostom nekdo spizdil spalko, pa sem se morala uleči na goli beton. Nekaj časa sem trpela tam na mrazu, potem pa sem si poiskala eno klet in sem šla, ležat ... na premog. Še dobro, da sva se spoznala, Joško. Zdaj mi bo zagotovo lepše. Tiho bom kot miška. *(Stopi k postelji in se začne počasi slačiti - do črne kombineže. Joško ji kaže hrbet, Murko pa ne, zato gleda njeno slačenje kot deveto čudo)*

JAROSLAVA: Kaj pa buljite, gospod Murko. Saj sploh še nisem za staro šaro, kajne?

JOŠKO *(se obrne)*: Jarča, prosim ne razkazuj se tukaj pred njim... Ne preizkušaj ga... Se boš potem, ko bova sama ...

JAROSLAVA: Sama? Kdaj pa bova sama, ko pa si rekel, da ima gospod Murko eno tako čudno...

MURKO: ...fobijo da ne sme med ljudi, kajne? Saj res, Joško... To bi bil pa nocoj lahko problem... Pa saj bom zasmrčal, vidva se pa lahko onegavita, kolikor se hočeta...

JAROSLAVA: Si lahko potem slečem vse? Da bom naga?

JOŠKO: Ne! Bog ne daj!

JAROSLAVA: Zakaj ne?

MURKO: Saj res, Joško, zakaj pa ne? Naj se pokaže... Saj že vsi vemo, da sem kripel, kar se seksa tiče... Pa tudi vidim že megleno...

JOŠKO: Jarča, hitro smukni pod kovter, lepo se pokrij in zaspi!

JAROSLAVA: Dobro, ampak...

JOŠKO: Nič, ampak! Če bova skupaj, me boš ubogala, drugače te takoj naženem iz mojega kvartirja. Pa zate Murko velja enako!

MURKO: Dobro, obnašajta se, kot da me ni! Ni me! Mene ni tukaj! V redu?

JAROSLAVA: Komu naj zdaj grejem posteljo?

JOŠKO: Ne sprašuj tako neumno. Še hipec, pa bom pri tebi, punca!

MURKO: Pa kaj je to zdaj za ena predstava?

JOŠKO: Predstava? Samo kruta realnost. Če misliš, da boš trpel pa si vtakni zamaške v ušesa.

MURKO: Kakšne zamaške?

JAROSLAVA: Moj dragi je hotel reči zamaške proti smrčanju. Ane Joško?

JOŠKO: Tako je... *(se hiti preoblačit v pižamo)* Prihajam, ljubica! *(skoči k Jarči pod kovter)*
Murko, ti pa ugasni luč!

MURKO: Jaz? Zakaj pa jaz? Malo bi še bral...

JOŠKO: Ravno zdajle, ko je čas za spanje?

JAROSLAVA: Prebirate kak roman? Ljubezenski? Vojna in mir?

MURKO: Hegla...

JAROSLAVA: Kdo pa je to? Nisem še slišala zanj?

JOŠKO: Eh, samo dela se da bere te bedaste filozofske misli izpred dvestotih let... Mogoče zato, da bi bil pri čim bolj gor vzet.

JAROSLAVA: Pa če še nisem slišala za tega Hegla. Sicer nisem tako malo prebrala. Je kaj seksa noter?

MURKO: Pisal je o objektivnem idealizmu, ti gospodična pa teh pojmov gotovo ne poznaš. Pridi raje k meni, miška... Bova skupaj brala Hegla...

JOŠKO: Sram te bodi, cimer! Ne utrujaj tukaj s svojo kvazi razgledanostjo! Ugasni luč, in zaspil. Nikogar ne boš vabil pod svoj kovter. Še posebej pa ne tistih, ki pripadajo meni in so moja last! Lepo sem ti rekel: ugasni luč!

MURKO: Že? Ni še malo zgodaj za spanje?

JOŠKO: Jaz že vem, kdaj se bo v mojem apartmaju ugašalo luči.

MURKO: Apartmaju? Saj še skreta nima, kaj šele kopalnice...

JOŠKO: Laže!

JAROSLAVA: Nimata skreta? Kam bom pa ponoči tekla na vodo. Že zdajle imam poln mehur. Tišči me! Scat moram!

JOŠKO: Zunaj na hodniku je, skupinski.

MURKO: Brez ogrevanja pa brez vode. Na štrbunk... Pa saj tega si vajena. Verjetno pod mostom tudi kar počepneš...

JOŠKO: Ni ti treba ven na mraz, Jarča...Pod posteljo je kahla... Ugasni luč, Murko, da se dama lahko v miru pomokri!

MURKO: Lahko gori tudi luč. Ne bom gledal!

JAROSLAVA: V temi ne bom videla...

JOŠKO: Prav, zakril te bom z rjuho... Proč z radovednimi pogledi!

MURKO: Mene ne moti! Zaradi mene je ta predstava lahko tudi brez rjuhe!

JOŠKO: A moraš provocirati, cimer? Obrni se stran!

MURKO: V redu, prijatelj, brez zamere... *(se v postelji obrne stran)*

JOŠKO: *(Pokrije dobršen pogled z rjuho, še prej pa potegne kahlo izpod postelje)* Gremo na potrebo, mlada dama! Zrak je čist!

JAROSLAVA *(Žuborenje, dolgo časa. Vsi so tiho):* O, kako mi je odleglo! Imaš kaj za obrisat? Kak robček mogoče?

MURKO: Jaz ga imam... Pridi ponj!

JAROSLAVA: Grem lahko ponj, ljubček?

MURKO *(ki še vedno drži rjuho)* Prav, ampak samo robec. Tale moj cimer samo čaka na ugodno priložnost!

JAROSLAVA *(V kombineži premik do Murkove postelje. Stegne roko, a jo Murko povleče k sebi. Joško tega ne vidi, ker še vedno drži rjuho in je obrnjen stran. Murko skuša Jaroslavo poljubiti in Jaroslava se zaliže z Murkom v strasten poljub, nato ji na hitro da svež bel moški robec. Joško nekaj zasluti, zato mora Jaroslava hitro stran, za razpet paravan)* Oh!

JOŠKO: Oh? Si dobila, kar si hotela?

JAROSLAVA: Ja, nekaj sem. Še obrišem se... Zdaj je v redu...

MURKO: Robec. Moj robec!

JOŠKO: Ja, kaj je z njim?

MURKO: Nazaj.

JOŠKO: Jaz ti ga bom dal nazaj! *(pospravi rjuho, vrže Murku robec čez cel prostor)* Murko, čas je da daš nama prostor v postelji! Si razumel?

MURKO: Kam naj grem? *(tišina)* Dobro, saj že grem. Podpiral bom zid. Spal bom v sede! Pa kam sem padel, orka madona!

JOŠKO: Me ne zanima kaj bo odslej s teboj. Najprej pa še ugasni luč! Jarča, zdaj pa zlezi v najino posteljo.

(Luč ugasne)

MURKO *(v temi naglas zapoje, najprej tiho, potem pa vedno glasneje):*

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Dve let in pol,
sva se midva ljubila.
Dve let in pol,
sva midva srečna bla.
Al božja roka naju je ločila,
Sam Bog ve, se vidiva še kdaj.

(Med temo izkoristimo spremembo scene,

3.Slika

(Mesec dni kasneje) Jarča in Murko

MURKO: Golob mi je ušel na streho, ga vidiš?

JAROSLAVA: Vidim. Hiša drugi strani te zanikrne ulice. Čepi skoraj pri žlebu. Nekaj ima v kljunu.

MURKO: Mar vrabca? Podgano? Ti vidiš bolje...

JAROSLAVA: Mar podgane po tvoje gnezdijo?

MURKO: Aha. Prekleti krilatec si gor na strehi pripravlja posteljo! Kako neki je ušel iz kletke? Pri meni mu očitno ni več pasalo! Da nimaš ti kaj prstov zraven, ljubica?

JAROSLAVA: Saj, zato ti je pa ušel Ker mu pri tebi ni več pasalo.... Kdo pa ima danes še goloba v kletki. Golobi so najraje na podstrešjih.

MURKO: Pa kaj je tu narobe? Tukaj je bil vsaj na toplem... Zunaj brije mrzel veter. Tič mora biti vedno na toplem, če še ne veš!

JAROSLAVA: Hočeš reči: "Bolje golob na sosednji strehi kot tvoj tič v moji roki"? V moje gnezdo raje zapelji svojega vrabčka. V moji garaži ga ne bo nič zeblo. Saj res, mi lahko poveš, zakaj si imel tiča v kletki brez namena.

MURKO: Vedno je namen, vedno...

JAROSLAVA: Aja? Vedno je namen, seveda. Pol pa odkrij svoj namen!

MURKO: Pojesti sem ga nameraval. Za praznik. Za prvega maja.

JAROSLAVA: Pojesti? Nikoli nisem imela simpatij do ljudožercev ali golobojedcev! Hrane ni, seveda! Prinesem kakšno sadje s tržnice, endivijo, kakšen kartofel, kolerabo, včasih tudi melancane... Kaj pa ti prineseš k hiši? Nič! Tu živiš kot car. Vse ti je k riti prinešeno! Od mene, kakopak!

MURKO: A tako? Kako si rekla? Sadje pa zelenjavo da mi prinašaš s tržnice? Lepo te prosim! Kje pa to pobereš, a? V kontejnerju, kar tisti tvoj Mujo ali Mustafa na tržnici skida z lopato. Gnilo! Vse je gnilo! Gniljane!

JAROSLAVA: Ta človek, ki ga ti imenuješ »moj Mujo« veliko prihrani zame in neprodane zelenjave ne meče v kontejner. Pusti mi jo v vrečki pri košu za smeti nasproti ribarnice, kjer mrgoli uličarjev, ampak še nikoli mi ni nihče ukradel te vrečke. Vedno me čaka. Klošarji vedo, da pripada meni. Kadar pa ti tukaj skuham vročo juho s porom in karfjolco je pa fino,, ane?

MURKO: Pozabila si na argo kocko, ki jo butneš v mojo juho. Te kocke so strupene, to bi lahko vedela!

JAROSLAVA: Prav. Naj bojo. Imaš kakšno alternativo mogoče?

MURKO: Imam. Meso. Prinesi mi meso, pa skuhaj župo iz mesa, župo kot se zagre!

JAROSLAVA: Meso ja. Nekaj evrov nafehtam čez dan in zdaj naj kupujem drago meso. Zate!

MURKO: Ja, kajpada. Nekaj bi pa lahko prinesla k hiši... Namesto stanarine.

JAROSLAVA: Stanarine? Je ta bedna luknja mar tvoja. Kar vem, ni še nihče od tebe zahteval plačilo stanarina! Niti moj ubogi Joško ne! Si ti lastnik? Nisi! Joško ti jo je odstopil, kmalu zatem pa je izginil. Kar naenkrat. Brez pozdrava. Čudno je vse to... Spoznala sem ga prej kot tebe. Joško je bil dobričina.

MURKO: Molči! Tudi midva sva se poznala. Ampak tvoj Joško je šel v nebesa. Bogu se zahvali, da je menda crknil, sicer se ti zdaj ne bi valjala v tem pajzeljnu! Bi šla rada nazaj pod most? Samo vprašam.

JAROSLAVA: Ne. Nikdar več nazaj pod most, v tisti mraz in fajht.

MURKO: No vidiš... Kako se da vse izgladit s pošteno konverzacijo.

JAROSLAVA: Golob.

MURKO: Kaj, golob?

JAROSLAVA: Izgleda da se ne bo več vrnil. Zaslutil je kaj nameravaš z njim, pa se je umaknil. Joško se je tudi umaknil, na žalost prezgodaj. Ampak žival sluti ... Joško ti je preveč zaupal...

MURKO: Kaj bi mi rada s tem povedala?

JAROSLAVA: Da tudi jaz nekaj slutim. Nekoč, ko se boš zbudil bom s praznimi očmi zrla vate. Morda ti poleti uidem in me nikoli več ne boš našel.

MURKO: S praznimi očmi, rečeš? Tako je pisal Kajuh, mar ne? Ne izposojaj si prisposodob! Sicer pa, kaj? Misliš, da te bom šel ven iskat? Misliš da bom klical policaje da te ni in da naj te pripeljejo čimprej nazaj, ker bojda brez tebe ne morem živeti?

JAROSLAVA: Ne, ne boš me šel ven iskat, v to sem prepričana. Tvoja agorafobija. Koliko časa pa že nisi stopil na ulico? Štiri leta?

MURKO: Spet pretiravaš! Eno leto bo februarja. Pa pusti moje psihične probleme pri miru, si razumela?

JAROSLAVA: Ja, mojega Joškota ni več... Kje je? Veš ti, kam je odšel? Kar naenkrat je izginil. Imaš ti Murko kaj pri tem. Moj zaročenec je bil, zdaj pa kot da je izparel.

MURKO: O hrani sva se prejle pogovarjala, ne pa o tvojem ex zaročencu...

JAROSLAVA: Skrbim zate, da ne crkneš od lakote!. Za pod zob, za poplaknit po grlu. Vedno si imel nekaj od mene.

MURKO: V zameno za prostor. Pošteno. Z menoj moraš biti dobra...

JAROSLAVA: Mar nisem dobra? Pa sem dobra, veš!. Tudi za pod kovter, kajne?. Če ne za drugega, si se vsaj grel ob meni.

MURKO: Saj. Dobra. »Dobra« je čudna beseda, ki ne pove nič. Tudi Joško je bil po tvoje dober, pa je šel. Sicer pa si bila topla kot žerjavica, moja pečka. Lepo se je bilo stisniti obte. Je mar Joško odkril pri tebi še kaj drugega, kot samo pečko?

JAROSLAVA: Joško. Bil je moj iskreni prijatelj, ali še več kot prijatelj. Prišla sva sem gor, saj se spomniš, no in takrat sem te prvič videla.. Joško me je predstavil za svojo zaročenko. Kako lepo se mi je to zdelo. Kako lepa gesta.

MURKO: Na jetra mi je šel ta tvoj Joško. Kakšna njegova zaročenka, hudiča? Se mar tudi klošarji zaročajo in ženijo?

JAROSLAVA: Joško ni bil klošar. Imel je službo! Na kavo sva hodila. Obljubil je, da me bo za Pusta peljal na maškarado. Našemila bi se v berača in beračico...

MURKO: V berača bi se našemila? Hahahahaha! V dva umazana klošarja? Hahahahaha! Sploh ne bi potrebovala pustnih oblek!

JAROSLAVA: Joško je bil do mene prijazen in olikan.

MURKO: Bil. Ni ga več.

JAROSLAVA: Da ne bom kaj rekla.

MURKO: Kaj boš pa rekla? Daj, reci! Daj, izpljuni že!

JAROSLAVA: Izginil je mesec zatem, ko te je spoznal z mano. In že prvi dan, takrat ko si se začel spogledovat z menoj, je stvar postala čudna. Ti je postal Joško počasi moteč faktor? Ti je bil napoti? Zaradi mene? Nisi prenesel, da se družiš z menoj?

MURKO: Klošar Joško. Le zakaj hudirja bi imela klošarja za partnerja, če imaš mene.

JAROSLAVA: Ponavljam: Joško ni bil klošar! Pa tudi če bi bil... A ti pa nisi? Kaj pa si drugega, če ne klošar. Živiš v tej luknji, ki sploh ni tvoja! In koliko časa boš še bival tu? Povej, kaj mi ti sploh daješ? Nisem grda, pa se me še dotakneš ne! Le zakaj me

trpinčiš v tvojem gradu, ki sploh ni tvoj, če me ne prenašaš? Kako dolgo bom še v tej hiši?

MURKO: Dolgo že ne. Hišo bojo podrli... Spomladi. Govori se...

JAROSLAVA: To sem ti jaz rekla. Saj ti nimaš nobenega stika z zunanjim svetom. Jaz ga pa imam. Marsikaj doživim v družbi preprostih prijateljev z ulice.

MURKO: Beračev in pijancev, ne pa prijateljev! Vem. Mečkajo te v kakšni stari mestni prepereli veži nasproti tržnice. S svojimi umazanimi rokami ti grejo pod modrc, pa potem pod gate, zraven pa se naglas smejejo s svojimi škrbastimi usti in pijansko sapo! In tudi tebi je zabavno, ko te vlečejo za zize, ane? Verjetno komu tudi nastaviš v kakšni temni kleti za vrati, tako, na hitro, v stoje, da ne bi bil kdo v vaši skupnosti ljubosumen.

JAROSLAVA: To ni res! Po Joškotovem izginotju sem samo tebe spustila k sebi, nikogar drugega! Enkrat me je sicer res prijelo...

MURKO: Aha, izpljuni, kar ti leži na duši, Jarča!

JAROSLAVA: Ne vem, kako bi rekla: Dva meseca nazaj je bilo. Zvečer. Oktober je bil, vendar je bil dan topel, kot telo ob katerega se rad stisneš. Na klopci v parku smo ruknili dva litra šmarnice, ki jo je nekdo prinesel od nekod, pa ni bilo zadosti. Imeli smo še eno ukradeno buteljko "fruškogorca" iz bližnje samopostrežbe, pa smo tudi to zvrnili...

MURKO: Razkošje klošarjev. Koliko?

JAROSLAVA: Nekaj že, ampak to sploh ni važno. En mlajši bikec je bil z nami. Prvič. Nikoli prej ga še nisem videla, niti pozneje. Pa mi ga je pokazal. Kar tam na klopci, pred vsemi.

MURKO: Kako? Tip ti je kazal? Kaj pa? Tiča? Prekleti vojer! In ti?

JAROSLAVA: Ne, takoj ga ni pokazal... Najprej sva se ujela z očmi in se gledala, dolgo. Potem pa je počasi odpel razporek na svojih hlačah ... in ga je potegnil na plano, hkrati pa me vkar naprej gledal v oči... Nepomično... Krepko batino je imel, pa smejal se je ob tem početju. Potem so se začeli ob tem prizoru tudi drugi smejati in me čisto drugače gledati. Zbežala sem v tole tvojo luknjo, ki jo ti imenuješ soba. Tisti pogled je v meni prižgal kres.. Prav gorela sem. Spodaj. Ti si že spal. Smuknila sem k tebi, se stisnila obte, ti pa nič. Samo smrčal si, gotovo spet pijan. Ni hujšega kot to, da te nihče ne potolaži in pogasi ogenj v tebi, ko je sila.

MURKO: Ali je imel velikega? Večjega kot jaz?

JAROSLAVA: Je to sploh važno? Vsakega moškega zanima samo dolžina, zato da potem primerja...

MURKO: Tvojemu znanju tam ob klopci se reče vojerizem. Tisti tvoj mladi bikec pa je bil ekshibicionist.

JAROSLAVA: Pa kaj potem? Tako čudno me je gledal. Če ne bi bilo družčine okrog, bi...

MURKO: Bi mu verjetno dala, kajne?

JAROSLAVA: Menda...

MURKO: Klošarji, brez morale, brez etike, brez poetike. Je kdo med njimi bral Hegla?

JAROSLAVA: Ja klošarka sem. In krvava pod kožo. Tudi študirana nisem, za razliko od tebe. Vendar sem še mlada ... in potrebna. Kot vsaka ženska. Veliko mi jih je že reklo da bi bila lepotica, če bi se umila in uredila. Ti si večji klošar od mene, čeprav se ne kažeš v naši fehtarski družčini. Pa tisti tvoj Hegel, ki mi ga venomer mečeš naprej!

MURKO: Ne žali me! Nisem klošar!

JAROSLAVA: Da nisi?

MURKO: Ne nisem! Jaz sem umetnik. Ustvarjalec. Pisal sem besedila za narodno zabavne ansamble. Včasih sem zaslužil ogromno denarja... Štirje kovači, Fantje z vseh vetrov, Slaki, še Beneški fantje so me prosili... pa Avseniki...

JAROSLAVA: Prosili za kaj? Za besedila, a ti jih nikoli nisi uslišal, kolikor vem. Nisi zmogel, ali nisi hotel? Tele muzikante si si po moje enostavno izmislil. Prvič slišim da bi tako znameniti ansambli imeli klošarja za tekstopisca...

MURKO: A hočeš reči, da lažem?

JAROSLAVA: Mogoče verze za rojstni dan kakšne stare mame. Samo da se je rimalo...

MURKO: Kako? Sprašujem se za koga me ti imaš? In to naj imam za hvaležnost, ko sem te vzel k sebi. Brez mene bi te zdajle v januarju našli pod mostom! Ledeno soho v tvoji podobi, zavito v koc, z ivjem v laseh in steklenimi očmi.

JAROSLAVA: In z nasmeškom na ustih...

MURKO: Seveda, z nasmeškom! Gotovo bi umrla, medtem ko bi sanjala o svojem ex kavalirju in olikancu, ogvantanemu Joškotu.

JAROSLAVA: Če bi pa sanjala o tebi, bi imela pa obraz spačen od sovraštva.

MURKO: Oho, tako me sovražiš? Izvoli, lahko odideš. Ne bom te oviral... Pa saj bi me še ugonobila med spanjem.. Ne bi dvakrat rekel ...

JAROSLAVA: Tako kot si ti njega ... Ne bi dvakrat rekel, kajne?

Dolga pavza

JAROSLAVA: Ti vedno vse pokvariš... Vedno...

MURKO: Bi malo vina?

JAROSLAVA: Vina? Kaj pa bova proslavljala? Joškotovo nenadno izginotje?.

MURKO: Pa pusti že Joškota! ... Prosim... *(Iz vleče kovček izpod postelje in privleče na dan steklenico cenenega belega vina (recimo kozjanskega Kindermaherja z nekontriliranim poreklom, ki se mu vseeno še pravi vino) in dva pollitrška plastična bela kozarca za pivo, verjetno pobrana s kakšne vaške veselice. Natoči.)*

MURKO: Na zdravje...

JAROSLAVA *(Sede k njemu na posteljo)* Na bedo...

MURKO: Na naju...

JAROSLAVA: Tale vinček pa ni poceni. V štacuni prodajajo cenejšega, v plastični embalaži, kot alpsko mleko.

MURKO: Vem.

JAROSLAVA: Brez potrebe je razmetavati denar naokrog, če nekaj lahko dobiš ceneje.

MURKO: Tega imam za slavnostne trenutke. *(Izpijeta)*

JAROSLAVA: Natoči mi še enega, no! Ne šparaj toliko... Še, še! Toči! Ti samo toči.

MURKO: Ha, ha! Toči vino, reži kruh, maži babo po trebuh'! Napila se ga boš, Jarča.

JAROSLAVA: Pa kaj! Saj ne bo prvič! Pa še ti si ga natoči. Celo flašo rukniva. Na brzino! Saj imaš še eno pod posteljo! Pa namaži me po trebuhu, če že govoriš!

MURKO: To je fraza, Jarča. Čakaj! Kako pa veš za vino pod posteljo? Si brskala po mojem kovčku? Medtem ko sem šel srat?

JAROSLAVA: Na zdravje!

MURKO: Nekaj sem te vprašal.

JAROSLAVA: Dragi, zdajle si pa res ne bova privoščila še enega fajta! Raje mi daj lubčka!

MURKO (*Se obotavlja*): Lubčka? A bi rada lubčka?

JAROSLAVA: Ja, bi! Če drugega ni...

MURKO: Moj tič sicer plahuta, noče pa vzleteti...

JAROSLAVA: Vem za tvojega polža slinarja, vendar nič hudega, ostane ti še jezik!

MURKO: Tega uporabljam izključno za konverzacijo, a v tem primeru ne...

(Se zaližeta v dolg poljub. Nerodno padeta na posteljo)

Nekaj sekund zatemnitve

4. Slika:

Murko in Jarča

(Jutro. Jarča leži v postelji v svoji črni kombineži. Ena noga ji gleda izpod kovtra, Murko, ki api zraven nje pa nagravžno smrči. Jarča se počasi zbudi, sedi na postelji, se pretegne, potem vstane, vzame plastično steklenico v kateri je postano vino, popije kar iz flaše dobršen ostanek ogabne kislice in se odpravi proti izhodu. Narahlo pripre vrata, da se Murko ne bi zbudil. Čez nekaj trenutkov se začne počasi prebujati tudi Murko. Ko vidi, da Jarče ni zraven njega, naglo vstane. Sedi na postelji. Vzame kahlo izpod postelje in povoha vsebino, potem spravi kahlo nazaj, pod Jarčino posteljo poišče tisto plastično steklenico v kateri je še malo vina. Popije vse, kar je še v steklenici. Obsedi na postelji.)

MURKO: Jarča! *(Prisluškuje v tišino)* Jarča, kje si, zaboga!

(Vrata se odpro in prikaže se Jarča, bosa v svoji zmečkani črni kombineži)

JAROSLAVA: Se ti dereš?

MURKO: A še koga drugega vidiš v tem pajzlju, razen mene?

JAROSLAVA: Ne bodi sarkastičen, lepo sem te vprašala.

MURKO: Kje si bila?

JAROSLAVA: Na sekretu. Scala sem! Menda imam pravico it tja, ali se mogoče motim?

MURKO: Zbudil sem se, pa te ni bilo več zraven mene. Ustrašil sem se...

JAROSLAVA: ... da sem se z nekom zunaj dala dol, mar ne? Kako je mogoče, da ste dedci tako ljubosumni?

MURKO: Pridi, usedi se zraven mene, no... Pridi... dobiš lubčka!

JAROSLAVA *(Se usede poleg njega in se poljubita. Murko pade nazaj na posteljo, Jaroslava pa sede nanj. Zajaše ga in inscenira seks.*

MURKO: Nehaj!

JAROSLAVA: Kako nehaj? Mislila sem, da te je končno prijelo tudi tisto tapravo meseno. Prej je govoril samo tvoj jezik.

MURKO: Mar ti ni pasalo?

JAROSLAVA: Hja, to je tako kot bi jedla pražen krompir brez pečenke... Lakoto si sicer za silo potešiš, vendar...

MURKO: A bi nehala gobcati? Na živce mi greš s tvojimi primerjavami! Veš za mojo težavo! Lahko bi bila malce uvidevnejša!

JAROSLAVA: Uvidevnejša? Povsod drugod sem lahko uvidevnejša, samo pri seksu pa to ni mogoče! Že dober mesec je suša, odkar živim tu pri tebi.

MURKO: A ti ni lepo? Posteljo imaš, razumeva se... Kaj dobrega mi prineseš s tržnice za pod zob...

JAROSLAVA: Gnilo zelenjavo ti prinašam za pod zob, saj si sinoči tako rekel! (*Spet začne jahati na njem*) Hija striček Murko! Migaj! Migaj! Fukni me že enkrat! Kaj čakaš? Tvoja Jarča je potrebna! Že eno leto je potrebna... Kaj si storil z mojim Joškotom? Samo On me je resnično znal potolažiti! Bil je romantičen, kar pri moških prej nisem poznala. No, stradala sicer nisem. Ko sem še spala pod mostom, me je kak potepuh z veseljem nabrisal, da boš vedel! Mlada sem še, gospod Murko! Rožco je treba zalivat, drugače uvene! Moja roža se bo posušila, če je ne boš zalival! Za mojega Joškota si ti Murko slaba zamenjava. Pa rad me je imel, moj Joško! Ti ljubezni ne premoreš. Saj res, čemu me trpiš tukaj ob sebi, če me pa ne maraš. Poglej, zate se tako oblačim. Tole črno unterco sem si kupila in oblekla samo zate.

MURKO: Second hand?

JAROSLAVA: Kaj si rekel?

MURKO: Kupila si jo v trgovini, kjer prodajajo rabljena oblačila. Tole tvojo tako seksi kombinežo je nekoč že nosila neka ženska, potem pa se je naveličala in jo odvrгла. Mogoče je tudi ta ženska prav v tej črni kombineži nekoč rajcala svojega anemičnega dedca, takšnega kot sem jaz – in obupala.

JAROSLAVA: Paše mi! Lepa je! Bela koža in črnina, to imajo moški radi na ženski. Vsi, razen tebe! Le zakaj sem dopustila, da si se znebil mojega Joškota. Pa taka dobričina je bil! Toliko lepega mi je znal pripovedovati. Tudi zate ni imel slabe besede. Grem na tržnico. Mogoče dobim kaj dobrega za v župo.

MURKO: Nisem se ga znebil! Nekam je šel...brez pozdrava... Ti pa tudi nikamor ne greš! Nočem, da se zunaj družiš s tisto zapito pisano klošarsko bratovščino, kjer ti prepoteni dedci brez sramu kažejo svoje umazane neumite porajkeljne, ti pa, namesto da bi sramežljivo pogledala proč, se še trudiš, da bi jim ugajala! Misliš, da ne vem?

JAROSLAVA: Torej bova sedela tukaj in čakala da shirava od lakote? Če ti jaz ne bom kaj kupila od svojega od težko prifehtanega denarja, kdo ti pa bo? Oni tvoj pobegli golob na nasprotni strani te zanikrne ulice? Samo mene imaš, Murko...

MURKO: Prav, vzamem nazaj...

JAROSLAVA: Kaj jemlješ nazaj?

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MURKO: Tisto, kar mi je prejle ušlo. Moraš razumeti, besede izgovorjene v afektu niso resnica!

JAROSLAVA: Potem se pa opraviči!

MURKO: Oprosti...

JAROSLAVA: Sprejeto! Bi me vzel pod kovter? Prosim!

MURKO: Zlezi...

5. Slika:

(Jaroslavina fikcija)

(Prostor se skoraj čisto zatemni. Nekdo v temi odpre in zapre vrata. Naenkrat se v prostoru prižge majhna svetilka, žarek išče po prostoru, potem pa vidimo, da je nekdo v tukaj. Žarek oplazi najprej speče Jarčino telo na postelji, potem pa obstane čisto v ospredju odra. Lučka posveti v obraz te pojave: Joško je! A to so Jarčine sanje...Še vedno sveti samo lučka v Joškovc fris. In dialog Joškota ter Jarče v ozadju, drugače pa popolna tema. Murkota ni v prostoru. Zgodnje jutro.)

(Dialog v šepetu)

JOŠKO *(ki si z lučko sveti v obraz, šepet):* Jarča, še spiš?

JAROSLAVA *(samo prebujajoč glas v ozadju, zaspano):* Zbujam se. Joško, si ti?

JOŠKO: Če sem jaz? Si pričakovala koga drugega? Ti je ta butec Murko dal mir ponoči?

JAROSLAVA: Se ti meša? Spet si ljubosumen! Zdaj mi da mir! Saj veš, da imam samo tebe... Kako je bilo na nočni?

JOŠKO: Vse po starem... Naredil sem štiri obhode, kontrolo sem imel vsako uro, poslušal sem radio, spil morje kave... Tudi za dremanje sem si vzel par minut...

JAROSLAVA: Si kaj name mislil?

JOŠKO: Nепrestano.

JAROSLAVA: Tudi vroče misli?

JOŠKO: Samo te so vedno...

JAROSLAVA: A kje se imava rada v tvoji fantazijintam v službi? Tu na tej postelji?

JOŠKO: Aha...

JAROSLAVA: Kadar si odsoten se meni vedno nekaj tako groznega sanja...

JOŠKO: Sva sedla na oblak in šla na sprehod, gledat kje je nebeška zarja?

JAROSLAVA: Ne, tokrat ne... V resnici si ti padel z oblaka, in odšel v pozabo, jaz pa sem se odpeljala naprej, tja kjer sonce vzhaja, tja kjer je moj dom...

JOŠKO: Zakaj sem padel z oblaka?

JAROSLAVA: Bojim se, da je ta tvoj padec z oblaka metafora za nekaj zelo hudega. Grde sanje so to bile... O Murku, hudiču brez obleke! O tvojem cimru, ki je trenutno na skretu. Pravzaprav kaj ti je storil.

JOŠKO: Razloži mi svoje grde sanje.

JAROSLAVA: Ležala sem v postelji, ti pa si se zjutraj vrnil z nočne, kot danes. Zabodel te je!

JOŠKO: Zabodel? Si prepričana? Pa saj so bile samo sanje, kajne?

JAROSLAVA: Niso bile sanje! Imela sva se rada v tej postelji, pa se je iz teme pojavil Murko v tistem njegovem belem frotiranem šlafroku... Visoko je dvignil nož in te zabodel, ravno takrat, ko si bil na meni in jaz pod teboj... Golob...

JOŠKO: Golob?

JAROSLAVA: Ja, Joško! Z nožem v svojem telesu si potem počasi vstal in naenkrat si imel v roki goloba. Belega goloba. Čisto pri miru si stal tam pri oknu. Kot kip... In Murko... v tistem njegovem umazanem belem šlafroku... pa se je razkoračil ob moji postelji... Kot bi gledala tisti prizor iz Hitchcockovekega filma Psicho. Od spodaj sem ga pogledala v obraz. Tega se ne da pozabiti. Murkov obraz, jojmene, obraz, poln nekakšnega čudnega nagonkega hrepenenja in oči, nore oči, iz ust pa mu je uhajala nekakšna spakedranščina! Ti pa si gledal nekam skozi okno na ulico, potem pa naenkrat izpuhtel, kot para s piskra, ko dvigneš pokrovko. Golob, ki je čepel na tvoji roki pa sploh ni bil živ, ampak nagačen! Murko pa je stal ob meni, nag, kosmat kot hudič z vonjem po pušpanu!

JOŠKO: In kje si bila takrat ti?

JAROSLAVA: Sem ti rekla ... Imela sva se rada ...nekaj hipov prej... Potešena v najini postelji... Z odprtimi očmi... Zadovoljna...

6. Slika

(Sedanost – jutro)

(Jaroslava se premetava v postelji kot riba na suhem, kriči nerazumljive besede, jasna beseda je samo »Joško«. Murko vstane iz postelje, si obleče bel šlafrok, se odpravi k Jarčini postelji in jo zbuja.)

MURKO: Zbudi se punca... Mora te je tlačila!

JAROSLAVA: Mora? Bojim se, da ni bila mora...

MURKO: Bila, bila! V oči me poglej! Vidiš, da ne lažem! Dotakni se mojega nosu. Je mehak?

JAROSLAVA: Je, mehak je! Pa ne samo tvoj nos!

MURKO: Na kaj namiguješ, ženska? Kot sem rekel: sanjala si...

JAROSLAVA: Kaj govoriš? Niso bile sanje, ampak živa slika, kot bi gledala film. Vse sem videla! Zabodel si ga, podlež! Mojega Joškota si zaklal, pizda!

MURKO: Seveda sem ga... V tvojih norih sanjah!

JAROSLAVA: Morilec! Kaj bom zdaj brez svojega zaročenca?

MURKO: Lepo. Živela boš pač brez njega. Z menoj...

JAROSLAVA: S teboj? Nikoli!

MURKO: Zakaj ne? Mi kaj manjka?

JAROSLAVA: Vse! Nimaš dobre duše, kot jo je imel moj Joško... Nimaš njegovih vedrih oči... Njegovega lepega smehljaja...

MURKO: Ne tarnaj... Ulezi se k meni pod odejo, pa sleci se prej.

JAROSLAVA *(Izbruhne v jok, se sleče do kombineže. Gibi so počasni, avtomatični, kot bi bila hipnotizirana, zleze k Murku pod odejo)* Trd si. Je to mogoče?

MURKO: Murko spi, moj golob pa bedi...

Zatemnitev

7. Slika

(Isti dan popoldne)

JAROSLAVA *(Se prebuja, Murko spi zraven nje)* Joško! Moj Joško, tukaj si, pri meni. Vedela sem, da se boš vrnil!

MURKO: *(jo oponaša)* Joško! Kje si Joško! Ni več Joškota... Pogoltnilo ga je močvirje...

JAROSLAVA: Hvala za tolažbo, res nimaš srca... *(Vstane in se oblači)* Potem začne pakirati v nahrbtnik tistih nekaj cunj, ki so ležale na tleh)

MURKO: Kaj je zdaj? Odhajaš? Greš beračit na tržnico? Prinesi malo pora in kakšno jušno kocko, da boš zvečer, ko se vrneš lahko pripravila kaj za v krožnik.

JAROSLAVA: Ne bo me več nazaj, Murko... Dosti imam vsega...

MURKO: Nikamor ne greš!

JAROSLAVA: Pa grem, ja! Ne moreš me več zadržati!

MURKO: Greš nazaj pod most?

JAROSLAVA: Tudi pod most, če bo treba... Ali pa čez most... Mar je važno?

MURKO: Zame je važno. Kdo bo skrbel zame? Kdo mi bo nosil uvelo zelenjavo iz smetnjakov? Kdo mi bo grel posteljo ob samotnih nočeh?

JAROSLAVA: Ne vem, Murko... S teboj se ne da več... Vsaj trohico hvaležnosti bi mi lahko izkazal. Vsaj drobec pozornosti... Preveč sem pričakovala, vem. Tudi sama sem kriva...

MURKO: Čakaj, čakaj, Jarča. Je v tebi vsaj malo usmiljenja do bolnega človeka? Sem te udaril? Sem te mučil?

JAROSLAVA: To ne, ampak jaz sem se mučila s tabo... Morilec si, Murko! Ugonobil si mojega ženina! Tega ne bom nikoli prebolela.

MURKO: Hvala bogu, da ga ni več! Če bi bilo tako, kot jaz ne bi rad da bi bilo, bi vidva tukaj lepo živela, izpovedovala en drugemu svoje ljubezensko gruljenje, jaz bi pa moral ves bolehen prenočevati pod mostom skupaj s tvojimi klošarji v mrazu med množico! Prvo uro bi me pobralo!. Tako pa bom ostal tukaj na toplem in ti boš z menoj. Nikamor ne boš šla. Hudo napako boš naredila če se tako odločiš, Jarča... Poglej, pod posteljo imam še steklenico Kindermaherja. *(Potegne flašo vina izpod postelje, z zobmi potegne zamašek in natoči obema pijačo v stara plastična pol litrska kozarca.)* Jarča, na najino zdravje! Do dna! Čin-čin!

JAROSLAVA: Pa ga bom! (*Izpije pijačo do dna, potem pa plane v jok, ker ve, da ne bo odšla nikamor.*): Brrrr! Dober je! Oh, moj Joško! Moj Joško! Zakaj te ni več? Buuuuuu!

MURKO (*Sleče svoj beli kopalni plašč, stoji v samih gatah in zleze pod kovter*) Pridi Jarča... Ni vredno da se kisaš! Sedla bova na oblak in se odpeljala proti sončnemu vzhodu, samo sleci se, ker potniki na oblaku niso nikoli oblečeni... Greva se peljat!

JAROSLAVA: Pa se pejva! (*Zleze k Murkotu pod kovter, nastane dolga pavza, nato Jaroslava*) Murko, a maš kšno gurko?

MURKO: Mam mejhno gurko za kravo Jaroslavo! (*Smeh obeh. Upihne svečo*) Luč ugasne)

ENDE